

A rettenthetetlen lovag

Rengeteg Valdizsán soha nem talált semmit. Akkora felfordulás volt kulipintyójában, mintha földrengés, özönvíz és szélvihar egyszerre sújtotta volna. Most is, amikor a sakkkészletet keresgélte, derékig a ládába bújva, minden más a kezébe akadt, csak a sakk nem.

- Ejnye már, mi ez? - húzott elő egy folt hátán folt mellényt. - Tyúha! Hiszen ez a régi lovagi mellényem! Mit mellényem! Páncéлом! - ujjongott, és már el is felejtette a sakkot. Rögtön felpróbálta. Hónaljban és vállban kicsit szűköcske volt, össze se lehetett gombolni.

- Kicsit megnöttem - bólogatott, pedig azt is mondhatta volna: kicsit meghíztam. - Lássuk csak, tud-e még valamit a mellény?

Magára vett egy pulóvert, hogy ne legyen nevetséges a kinőtt mellényben, és kísétált a kocsiútra. Éppen akkor hajtott arra szekerével Jónás gazda. Vidáman rákiáltott Valdizsánra:

- Hé, Valdizsán! Felülsz a lovacska hátára?

Köztudomású volt, hogy Valdizsán rettentően fél a lovaktól. „Most vagy soha! - mondta magának Valdizsán. - Fel kell ülnöm arra a lóra, hiszen rettenthetetlen lovag vagyok.”

- Mi sem természetesebb! - felelte hangosan, majd Jónás gazda legnagyobb elképedésére felmászott a lovacska hátára. Így érkeztek meg Parajka faluba. Ott búcsút intett, és elsétált a házhoz, ahol Brútusz, a dán dog lakott. Ha Valdizsán meglátta ezt a hatalmas kutyát, mindig átment az utca túloldalára.

Brútusz gazdája, Laska bácsi mosolyogva ajánlotta:

- Gyere be, Valdizsán, simogasd meg Brútuszt! Valdizsán pedig bement, és megsimogatta. Brútusz két hátsó lábára állt, a mellsőket pedig Valdizsán vállára téve jól képen nyalta.

- Ezt se hittem volna! - hüledezett Laska bácsi. - Mitől lettél ilyen bátor?

Valdizsán csak titokzatosan mosolygott, majd Lincilonciékhoz sietett. A kislány éppen krumpliórt indult a pincébe, de félt a sötét, nyirkos, boltíves helytől, ahol mindig különös neszeket lehetett hallani: surranásokat, kaparászást meg kopogást.

- Majd én lemegyek - ajánlotta Valdizsán.

- Teee?! - ámult Lincilonci, mert tudta, hogy Valdizsán annyira fél a pincétől, hogy inkább mosogat és takarít, csak ne kelljen oda lemennie.

- Igen, én - felelte Valdizsán. Kikapta a hüledező Lincilonci kezéből a kosarat, és hamarosan visszatért a nagy kosár krumplival.

- Ezt meg hogyan csináltad? Hiszen mindig is rettegtél a pincétől!

Valdizsánnak esze ágában se volt felfedni a titkát. Hogyisne, még kinevetnék! Ehelyett így szólt:

- Tudod, Lincilonci, elvégre nem vagyok már kisgyerek.

Magában pedig azt gondolta: „Holnap megpróbálom mellény nélkül” - és fütyörészve elsétált az ámuló Lincilonci előtt.

BOROS JÁNOS TAMÁS